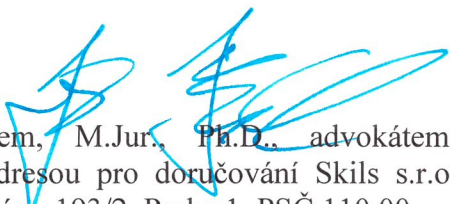

Městský soud v Praze
Slezská 9
120 00 Praha 2

Ke sp. zn. 14 A 41/2020

Navrhovatel: **JUDr. Ondřej Dostál, Ph.D., LL.M.**
trvale bytem Josefa Tomáška 506, 337 01 Rokycany

Odpůrce: **Ministerstvo zdravotnictví České republiky**
IČO: 00024341
se sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

zastoupen JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D., advokátem,
ev. č. ČAK 11677, se sídlem a adresou pro doručování Skils s.r.o.
advokátní kancelář, Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, PSČ 110 00

Vyjádření odpůrce k postupu v řízení

Plná moc soudním spisem; bez příloh

I.

1. Odpůrce se seznámil s předvoláním na jednání, které bylo nařízeno na den 23. 4. 2020, jakož i s usnesením nadepsaného soudu ze dne 15. 4. 2020, č. j. 14 A 41/2020-25 (dále jen „**Usnesení**“). Odpůrce podotýká, že Usnesení (jakož původně ani předvolání) mu nebylo řádně doručeno, neboť mělo být doručováno jeho právnímu zástupci, což nebylo. Soud vydal Usnesení, aniž by vyčkal na doručení vyjádření odpůrce a aniž by se s ním seznámil, a to přestože jej odpůrce doručil ve lhůtě stanovené soudem dne 14. 4. 2020. Dle odpůrce není s ohledem na zásadu rovnosti stran vhodné, aby soud činil v řízení významné procesní kroky, včetně výzvy ke změně návrhu (jako v Usnesení),¹ dokud se neseznámí s argumenty obou stran. Odpůrce je každopádně toho názoru, že **návrh navrhovatele je nepřipustný, přičemž tato jeho vada nemůže být odstraněna, a tudíž by mělo dojít k neprodlenému odmítnutí návrhu.**

II.

2. **Nepřipustnost návrhu je předně dána tím, že všechny napadené akty již byly zrušeny** (mimořádné opatření ze dne 23. 3. 2020, č. j. MZDR 12746/2020-1/MIN/KAN, dokonce ještě před podáním návrhu). Tento **neodstranitelný nedostatek podmínek řízení** stanoví četná judikatura NSS, na niž ostatně nadepsaný soud sám odkázal v bodě 7 svého Usnesení (potvrzujíc, že jde o pravidlo „*striktní*“), a z níž bylo toto pravidlo Nejvyšším správním soudem opakovaně publikováno i coby právní věta.² Nadepsaný soud se přitom tímto pravidlem řídil ve svém pravomocném usnesení ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 A 31/2020-59. Nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný právě proto, že jej nelze odstranit, jak se o to pokouší nadepsaný soud prostřednictvím Usnesení. Nadepsaný soud se tedy nesnaží od zmíněné judikatury odlišit, ale vědomě ji popírá.
3. Od ustálené judikatury NSS a svého pravomocného usnesení v jiné věci se přitom nadepsaný soud každopádně nemůže odchýlit s odůvodněním, že napadené akty a je rušící opatření údajně zasahují do základních práv a svobod navrhovatele, a že tedy bude aplikovat judikaturu Ústavního soudu vztahující se nikoliv k s. ř. s., ale k zákonu o Ústavním soudu (tato judikatura ÚS je navíc nepřilehává i z dalších níže uvedených důvodů). Takové **odůvodnění, které nadepsaný soud zvolil v Usnesení, je chybné a nedostatečné** již proto, že ve správním soudnictví se poskytuje ochrana veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.), a prakticky vždy jsou tedy napadeným rozhodnutím, opatřením obecné povahy či zásahem dotčena základní práva a svobody. Takto tedy zjevně nelze odůvodňovat postup v rozporu s ustálenou judikaturou, neboť tu by bylo možné takto „obejít“ prakticky vždy.
4. Jak přitom odpůrce podrobně odůvodnil zejména v části II. c) svého vyjádření k návrhu, **ve vztahu k napadeným aktům a jimi dotčeným právům každopádně nehrozí odepření soudní ochrany.** Ta totiž v abstraktní rovině náleží Ústavnímu soudu a v konkrétní rovině ji lze popřípadě poskytnout na základě správní žaloby proti rozhodnutí nebo zásahu případně

¹ Usnesení vyzývá ke změně návrhu tak, aby se jím navrhovatel domáhal zrušení jiných než dosud napadených aktů. S ohledem na svoji povahu je tedy každopádně výzvou ke změně návrhu ve smyslu § 95 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., a nikoliv výzvou k odstranění vad návrhu dle § 37 odst. 5 s. ř. s., jak v něm nadepsaný soud nesprávně a nezákonně indikoval. Ostatně i judikatura Ústavního soudu, kterou nadepsaný soud v Usnesení (nesprávně) použil (viz níže), se každopádně týkala změn návrhu, a nikoliv odstraňování vad návrhu.

² Srov. z usnesení č. j. 8 Ao 6/2010-98 na http://www.nssoud.cz/mainc.aspx?cls=EvidencniListVety&evl_id=50441 a z usnesení č. j. 8 Ao 8/2011-129 na http://www.nssoud.cz/mainc.aspx?cls=EvidencniListVety&evl_id=45163.

realizovanému na základě napadených aktů.³ Pravomoci správních soudů pevně vymezené soudním řádem správním, jak jej vykládá zejména Nejvyšší správní soud (a to mj. i ve své rozhodovací praxi k neodstranitelnému nedostatku podmínek řízení u zaniklého opatření obecné povahy), nemůže nadepsaný soud svévolně rozšiřovat. Specializované správní soudnictví ostatně ani není nástrojem určité „zbytkové“ soudní ochrany (srov. mj. § 1, § 2 a § 4 s. ř. s. a čl. 90 Ústavy spolu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny).

5. **Nadepsaný soud tedy žádné relevantní důvody pro jím zvolený postup neuvedl. Existuje naopak celá řada důvodů, proč se nadepsaný soud musí řídit především příslušným právním názorem NSS, a nikoliv těmi názory ÚS, jejichž analogické aplikace se dovolává.**
6. **Zaprvé, Nejvyšší správní soud svůj závěr o neodstranitelném nedostatku podmínek řízení při zrušení napadeného opatření obecné povahy vyslovil mj. i za situace, kdy takové opatření obecné povahy nahradilo jiné, obdobné opatření obecné povahy, které se rovněž dotýkalo základních práv a svobod navrhovatele.** To se podává dokonce přímo z výše zmiňované právní věty z usnesení NSS č. j. 8 Ao 6/2010-98 (na které poukázal i nadepsaný soud v Usnesení): „*Pokud po podání návrhu na zrušení územního plánu velkého územního celku pozbyl tento plán platnosti v důsledku nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro totéž území (§ 187 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006), odpadl předmět řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Soud proto odmítne návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“
7. **Zadruhé, v obou nálezech ÚS, na něž se nadepsaný soud v Usnesení odvolává, Ústavní soud umožnil změnu návrhu, resp. jeho rozšíření na zrušení i později vydaných právních předpisů coby výjimku z pravidla, a to kvůli důvodnému podezření, že odpůrce napadené akty změnil s cílem znemožnit jejich přezkum před Ústavním soudem.⁴ Nadepsaný soud nicméně v bodě 8 Usnesení výslovně potvrzuje, že případ odpůrce a napadených aktů je jiný.** Konkrétně, jak odpůrce podrobněji vyložil v odst. 38 svého vyjádření k návrhu, důvodem pro zrušení a nahrazení napadených aktů a dalších jim obdobných opatření byla a je dynamická situace spojená s probíhající epidemií COVID-19 a potřeba na ni adekvátně a přiměřeně reagovat, a nikoliv snaha o omezení soudního přezkumu. **Příslušné nálezy ÚS tedy nejsou přílehlavé z materiálního hlediska, a nadepsaný soud ostatně ani neodůvodňuje, proč by měly být (ba naopak sám v bodě 8 Usnesení potvrzuje, že případné nejsou).**
8. **Zatřetí, dokonce ani Ústavní soud v obdobných situacích změnu návrhu nepřipouští.** Po materiální stránce je tak naopak přílehlavá právní věta publikovaná Ústavním soudem ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS pod č. 13/2001 (U 13/22 SbNU 349), jak se k ní Ústavní soud posléze přihlásil ve svém nálezu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01 (č. 424/2001 Sb., N 164/24 SbNU 201): „*je-li novelou zákona určité ustanovení zrušeno a zároveň ve shodné dikci přijato, avšak v systematice zákona zařazeno odlišně, jedná se o nový projev vůle zákonodárce, tudíž původně navrhovatelem napadené ustanovení pozbylo platnosti před skončením řízení před Ústavním soudem. Za této situace Ústavní soud dospěl k závěru, že nejsou dány ani podmínky připuštění změny návrhu podle ustanovení § 63 zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 95 odst. 1 a 2 o. s. ř.*“
9. **A začtvrté, ve správním soudnictví není postup předvídaný v Usnesení aplikovatelný i z toho důvodu, že by tak docházelo k odnětí účastníků jejich zákonnému soudci.** Naproti

³ A žádný právní předpis naopak nestanoví, že by musela být poskytnuta v řízení o zrušení opatření obecné povahy.

⁴ Srov. části 4.B a 4.C nálezu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 8/02, a část IV. nálezu ÚS ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04, kde Ústavní soud též vyložil, že tato úvaha ho vedla i v prvním zmiňovaném nálezu.

tomu v řízení před Ústavním soudem k narušení práva na zákonného soudce nedochází. Dle § 11 odst. 2 písm. a) a b) zákona o Ústavním soudu ve spojení s čl. 1 odst. 2 písm. b) sdělení ÚS č. 52/2014 Sb. totiž rozhoduje o návrzích na zrušení právních předpisů vždy plénum Ústavního soudu (i co do případného odmítání těchto návrhů mj. pro nepřípustnost). Plénum ÚS je přitom pouze jediné. Naproti tomu ve správním soudnictví je možné (pravděpodobné), že případný nový návrh navrhovatele na zrušení jiného než některého z napadených aktů by byl přidělen jinému senátu MS v Praze než senátu 14 A (to tím spíše platí pro případné návrhy jiných navrhovatelů, když obdobným nepřípustným způsobem jako navrhovatel by napadené akty mohl napadnout prakticky kdokoliv).⁵ Nadepsaný soud, resp. jeho senát 14 A, tedy nemůže porušovat Listinou základních práv a svobod zakotvené právo na zákonného soudce tím, že si přezkum jiných než napadených aktů v rozporu s judikaturou NSS atrahuje, jak se o to pokusil v Usnesení.

III.

- 10. Odpůrci proto nadepsaný soud upozorňují, že případnému návrhu navrhovatele na změnu jeho návrhu učiněnému dle Usnesení každopádně nelze vyhovět, a že návrh na zahájení tohoto řízení tedy musí být bezodkladně odmítnut (a to ve smyslu § 46 odst. 1 s. ř. s. ještě před konáním nařízeného jednání ve věci).**

V Praze dne 17. 4. 2020

Ministerstvo zdravotnictví České republiky

⁵ Jedná se o další relevantní odlišnost soudního řádu správního od zákona o Ústavním soudu (který počítá pouze s úzkou skupinou navrhovatelů kvalifikovaných k návrhu) a současně o potvrzení, že napadené akty jsou natolik plošné, že nemohou být dle svého skutečného obsahu opatřeními obecné povahy.